

i 4)

L'ESCOLTISME COM A LLEURE I FILOSOFIA DE VIDA (1963 – 1973)

Quan tenia al voltant de dotze anys em vaig adonar que l'atletisme no m'omplia prou i vaig buscar un nou al·licient com activitat, que actualment, anomenem extraescolar, però que aleshores era una activitat més de la nostra vida diària. Un amic meu em va comentar l'existència dels moviments escolta, que feien excursions i campaments, a més d'altres activitats lúdiques i culturals. Un dia, amb ell, m'hi vaig acostar per provar-ho i el que vaig trobar em va fer el pes, de tal manera que m'hi vaig apuntar i després d'haver-ho fet ho vaig comentar a casa meua. Això no li va fer gaire gràcia al meu pare que feia poc havia anat amb ell acompanyant-lo a un acte a l'Ajuntament on em van posar l'ensinya de fill d'alferes provisional (figura 1). Aquest acte em va semblar una mica estrany i del qual no vaig entendre res.

Figura 1.- Emblema de fill d'alferes provisional que em van imposar en un acte a l'Ajuntament quan encara no havia complert els 10 anys. (AJVMP).

En el moviment escolta, fundat l'any 1907 pel general de l'exèrcit britànic Robert Baden-Powell, estava organitzat en aquell any 1965 pels més petits, amb edat compresa entre 7 i 12 anys, que s'agrupaven amb els llobatons -els nens- i les daines -les nenes-. Després venien els minyons i les noies guies de Sant Jordi, amb edats compreses entre els 12 i els 15 anys. Per proximitat geogràfica i per afinitat em vaig apuntar a l'Agrupament Cardenal Lluch i vaig entrar amb 12 anys directament a la secció dels minyons. Vàrem viure la modernització del moviment escolta i els minyons van deixar pas als rangers amb nois de 12 a 14 anys, després venia la secció dels pioners amb edats compreses entre els 15 i els 17 anys, per acabar amb el solc que aplegava els majors de 17 anys.

El local de l'agrupament, que em dèiem el cau, era al carrer Vallfonollosa número 11, 1r pis (figura 2). Allà vaig coincidir amb companys més grans que jo i amb uns caps que em van semblar unes persones molt interessants per a un nano manresà d'inicis de la dècada de 1960. L'agrupament s'havia fundat a Manresa l'any 1951 i estava lligat a l'església. Actualment encara es troba en actiu i porta el nom del cardenal manresà Joaquim Lluch i Garriga, nascut a Manresa el 22 de febrer de 1816 que arribà a ser el bisbe de Les illes Canàries i de Salamanca, arquebisbe de Sevilla i cardenal. Morí a Sevilla el dia 22 de setembre de 1882 on fou enterrat.

Allà teníem el cau i era un ambient on es respirava una llibertat que fins aleshores no havia trobat mai. Al arribar teníem el cau en una de les sales del pis, però al cap de poc vàrem ajudar

Figura 2.- L'edifici del fons a l'esquerra és el número 11 del carrer Vallfonollosa, on estava situat el cau de l'agrupament escolta Cardenal Lluch l'any 1963. La fotografia es presa l'any 1919 d'autor desconegut. En aquest edifici aleshores hi havia una fumisteria de la vídua de Simó Canadell i la casa de segells de goma "Framum" de Francesc Muncunill i Parellada. A la casa del costat, número 9, hi havia nascut el 18 d'agost de 1815 el músic, organista i compositor Magí Pontí i Ferrer. (AJVMP)

a construir el que seria el nostre cau en el futur. Vàrem construir el primer local entrant a mà esquerra en el pati que dona a l'escalinata de la Basílica de la Seu per la part de ponent. Després vindria el cau dels rangers al costat i més endavant el cau dels pioners a la paret de separació amb l'escalinata de la Seu.

Els minyons érem una secció formada per quatre patrulles i cada patrulla per sis membres amb un cap davant (figura 3). La secció tenia un equip de tres caps que eren els responsables de la secció. Teníem reunions i trobades setmanals al cau on parlàvem de temes i jugàvem tot preparant excursions i campaments, que anualment en fèiem dos, un per setmana santa i un altre a l'estiu (figura 4). En aquests campaments dormíem en tenda i recordo el campament realitzat l'any 1967 al llac de Sant Maurici, que actualment és parc nacional, i allí cada matí es tocava diana i les patrulles havíem d'arribar ben vestits a l'hora a l'acte d'hissar la bandera del nostre país que era un ritual molt seriós i la patrulla que arribava darrera estava obligat l'endemà a anar a aquest acte portant tots esclops de fusta, que l'endemà els passava a la patrulla que arribava més tard. Això ens esperonava a anar tots ben d'hora ben d'hora.

Les excursions servien també per conèixer la comarca i indrets del país que d'altre manera no hauríem vist fins molt més endavant. En aquestes excursions, a vegades, ens trobàvem amb algun grup escadusser del "Frente de Juventudes", organització juvenil de la "Falange Española" organització política del règim feixista, i només trobar-nos en algun indret passàvem a l'acció en una guerra d'un grup contra l'altre i no recordo que mai haguéssim de sortir corrent, si no ben al contrari perquè ells sempre eren pocs membres. Un dels moments més transcendents d'aquells anys era quan havies de fer la promesa d'escolta. Et preparaves per aquest acte i feies la cerimònia de prendre el compromís o promesa amb un petit ritual sobre la bandera de Sant Jordi on et comprometies amb els companys i a servir la societat; amb aquella frase que sempre més t'ha acompanyat: sempre a punt, tant com puc i a punt per servir. Teníem també un xiulet

que sempre que necessitessis algú si el xiulaves trobaves a algú que també el xiulava per donar-se a conèixer i et buscava per donar-te un cop de mà. La melodia xiulada deia: minyó escolta sempre a punt, sempre a punt!.

Figura 3.- Escut de la patrulla de les serps de la secció del minyons escoltes de l'agrupament Cardenal Lluch entre els anys 1963 i 1967. El lema era: Forts, ardits i astuts, que era com el crit de guerra d'aquesta patrulla. (AJVMP).

Figura 4.- Campament d'estiu de l'any 1967 al costat del llac de Sant Maurici. L'objectiu va ser construir-nos tots els mobles necessaris per passar tot el campament amb mobiliari fet per nosaltres sense cap clau, si no únicament amb encaixos i lligades de cordill. Aquí estàvem construint la taula de dinar de la patrulla. (AJVMP)

Al darrer any de la secció dels minyons, ja començàvem a parlar de temes més transcendents com a persones que es formaven i recordo que un dels temes que més em va frapar va ser començar a entendre una mica de política, que en parlàvem i en discutíem. D'una d'aquestes xerrades en va sortir la idea de col·laborar a les eleccions a les corts de Madrid de l'any 1967. En aquesta comtessa vàrem recolzar al candidat per la província de Barcelona, en Eduard Tarragona i Corbella, que es presentava per terç familiar, sense anar lligat a cap estructura del règim i això ens va esperonar a encartar la seva propaganda en sobres i repartir-ho per tota la ciutat, de bústia en bústia.

Als 15 anys deixàrem els minyons i entràrem a formar part dels pioners on ja ens sentíem grans i organitzàvem altre tipus d'activitat. Al nou cau construït al pati fèiem sessions de música amb cançons i balls, a les que convidàvem a les noies guies o d'altres noies de fora l'agrupament. Les reunions dels caps ja les fèiem els vespres a la Cerveseria, emblemàtic cafè de la Muralla, en una taula del soterrani, tot prenent alguna beguda. Aquest local era un dels més icònics de la ciutat, fundat a principis de la dècada de 1880 havia anat passant de mà en mà, fins arribar aquells anys en què era propietat de Manuel Seoane. El local situat al número 15, al costat de l'edifici dels Magatzems Jorba, era un lloc tranquil i que havíem fet nostre per fer totes les reunions de caps, malgrat que a dues taules més enllà hi havia sempre un membre de la brigada político-social de la policia espanyola. En aquesta època "lluïtàvem" per a dues coses: per la nostra llengua i identitat, i pel la igualtat dels sexes.

En aquesta etapa dels pioners alternava l'activitat escolta amb les classes a l'institut i vaig començar a fer classes de repàs a l'acadèmia Farré, situada a la carretera de Santpedor número 21, 1r pis. Tenia un petit grup de mitja dotzena d'alumnes que cada dia repassàvem el que havien fet a classe i fèiem els deures que tenien. Les classes eren de 19 a 21 hores de dilluns a divendres.

Al acabar l'etapa de pioners vàrem formar el solc on formava part de l'equip de caps, però al acabar el preuniversitari vaig començar els estudis d'enginyeria industrial a l'escola politècnica de Terrassa. L'any 1972 vaig deixar Terrassa i em desplaço a la politècnica de Barcelona. Cada vegada m'era més difícil compaginar aquestes activitats que malauradament vaig haver d'anar deixant perquè finalment em vaig quedar a viure a Barcelona.